DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK II **Warszawa, dnia 25 listopada 1947 r.** **Nr 11**

Treść:

102

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 września 1947 r.

o ochronie ryb i raków na wodach otwartych.

Na podstawie art. 54 ustawy z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) zarządzam, co następuje:

I. OCHRONA RYB.

1. Wymiary ochronne.

§ 1. Ustanawia się następujące wymiary ochronne, oznaczające długość ryby od początku głowy do końca najdłuższego promienia płetwy ogonowej dla:

czeczugi (Acipenser ruthenus L.)	40 cm.
łososia (Salmo salar L.)	45 „
troci (Salmo trutta L.)	45 „
pstrąga strumieniowego (Salmo trutta m. fario L.).	25 „
pstrąga źródlanego (Salmo fontinalis Mitch)	25 „
pstrąga tęczowego (Trutta iridea Gibb)	25 „
głowacicy (Salmo hocho L.)	40 „
lipienia (Thymallus thymallus L.)	30 „
siei (Coregonus lavaretus L.)	40 „
sielawy (Coregonus albula L.)	20 „
sandacza (Lucioperca lucioperca L.)	35 „
szczupaka (esox lucius L.)	30 „
leszcza (Abramis brama L.)	25 „
certy (Abramis vimba Heck)	20 „
brzany (Barbus barbus L.)	30 „
świnki (Chondrostoma nasus L.)	20 „
lina (Tinca tinca L.)	20 „
jazia (Leuciscus idus L.)	20 „
klenia (Leuciscus cephalus L.)	20 „
wzdręgi (Scardinius erythrophtalmus L.)	15 „
płotki (Rutilus rutilus L.)	15 „
wyrozuba (Rutilus frisii Nordmann)	40 „
węgorza (Anguilla anguilla L.)	35 „

2. Okresy ochronne.

§ 2. 1. Ustanawia się następujące okresy ochronne:

pstrąga strumieniowego od 15 września do 15 grudnia,
pstrąga źródlanego od 15 września do 15 grudnia,
pstrąga tęczowego od 15 marca do 31 maja,
głowacicy od 15 marca do 15 maja,
lipienia od 1 marca do 15 maja,
siei od 15 października do 31 grudnia,
sielawy od 15 października do 31 grudnia,
łososia i troci w Wiśle i jej dopływach.
od jej ujścia do granicy woj. pomorskiego z warszawskim od 10 grudnia do 10 stycznia i od 15 kwietnia do 15 maja;
od granicy woj. pomorskiego z warszawskim do ujścia rzeki Sanny do Wisły — od 15 kwietnia do 31 maja; od ujścia rzeki Sanny do Wisły — do źródeł Wisły — od 15 kwietnia do 31 maja i od 1 października do 31 grudnia;
łososia i troci w Odrze i jej dopływach oraz innych rzekach wpadających do morza Bałtyckiego od 15 kwietnia do 31 maja i od 1 grudnia do 31 stycznia.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą sportowego połowu na wędkę z wyjątkiem okresu ochrony od 1 października do 31 grudnia dla odcinka rzeki Wisły od ujścia do niej rzeki Sanny do źródeł Wisły włącznie z dopływami na tym odcinku oraz od 1 grudnia do 31 stycznia dla Odry wraz z dopływami i dla innych rzek, wpadających do morza Bałtyckiego, w czasie którego obowiązuje wszelki zakaz połowu łososia i troci.

3. Zakazy połowu.

§ 3. 1. Nie wolno dokonywać połowu jesiotra (Acipenser sturic L.).

2. Nie wolno dokonywać połowu ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych, jak również połowu ryb w ustanowionym dla nich okresie ochrony.

3. Ryby złowione przypadkiem wbrew przepisom powyższym należy, o ile są żywe, wpuścić bezzwłocznie z całą ostrożnością do tej samej wody, w której je złowiono, ryby zaś, które podczas połowu usnęły, wolno spożytkować we własnym gospodarstwie domowym.

4. Wyjątki od zakazu połowu.

§ 4. 1. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na dokonywanie w jeziorze połowu ryb w ustanowionym dla nich okresie ochrony, jeżeli wskutek szczególnych fizycznych warunków jeziora połów ryb tego gatunku w innym czasie jest utrudniony.

2. Zezwolenie udzielone być winno na oznaczony termin, a ograniczone być może wskazaniem rodzajów narzędzi, sposobów wykonywania połowów oraz miejsc łownych jeziora.

§ 5. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na dokonywanie w ściśle określonych terminach połowu ryb w czasie ustanowionych dla nich okresów ochrony, a także na dokonywanie połowu ryb, które nie osiągnęły ustalonych dla nich wymiarów ochronnych, jeżeli okaże się to konieczne ze względu na stan zdrowotny lub zwyrodnienie pogłowia albo jeżeli nadmierna liczebność osobników pewnego gatunku mogłaby stać się szkodliwą dla rozwoju innego cennego gatunku ryb właściwego dla tej wody.

§ 6. Dla celów naukowych wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na wyłowienie ściśle oznaczonej liczby ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych lub w okresie ochrony, określając w zezwoleniu miejsce połowu i okres ważności zezwolenia.

§ 7. W celu sztucznego zapłodnienia i wylęgu podatnych temu zabiegowi gatunków ryb wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na wyłowienie ściśle określonej liczby tarlaków w okresie ich ochrony. W zezwoleniu władza oznaczy termin jego ważności oraz obwód rybacki, na który zezwolenie to się rozciąga, a nadto określi ilość zapłodnionej ikry, narybku lub roczniaków, którą korzystający z zezwolenia jest obowiązany zarybić ten obwód.

§ 8. W celu zarybienia innych wód lub podchowu ryb w innych wodach, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na połów ryb, które nie osiągnęły ustanowionych dla nich wymiarów ochronnych, określając w zezwoleniu okres jego ważności oraz największą ilość sztuk, która może być złowiona.

5. Ograniczenie czasu trwania połowu, jego sposobu i narzędzi.

§ 9. Zabrania się dokonywania połowu ryb wszelkich gatunków jakimikolwiek narzędziami w niedzielę w czasie od godz. 6 do godz. 20. Zakaz ten nie obejmuje łowienia ryb na wędkę ręczną. Stawne narzędzia połowu, jak żaki, skrzydlaki, więcierze, sznury nocne, wędy lub inne narzędzia ruchome, przytwierdzone do brzegów lub dna, można w czasie powyższym pozostawić w wodzie.

§ 10. Używanie wszelkiego rodzaju narzędzi ruchomych (włoków, niewodów, drygawic — sieci itp.), służących do połowu ryb przez ciągnienie, wleczenie, suwanie po wodzie lub dnie, albo przez spławianie z prądem wody oraz używanie narzędzi, służących do połowu przez nagonkę, jest wzbronione w czasie od 15 kwietnia do 31 maja.

§ 11. Wielkość oczek wszelkiego rodzaju sieci, używanych do połowu ryb, w stanie mokrym winna wynosić od połowy jednego węzła do połowy węzła najbliższego co najmniej 25 mm w kutlu zaś sieci ciągnionych co najmniej 20 mm.

§ 12. Wojewódzka władza administracji ogólnej może dla połowu sielawy i stynek zezwolić na używanie przez określony przeciąg czasu sieci o wymiarach oczek mniejszych niż ustalone w § 11, nie mniejszych wszakże niż 15 mm, a w kutlu sieci ciągnionych 9 mm.

§ 13. Wymiary oczek, ustalone w §§ 11 i 12, nie dotyczą sieci, służących do trzebienia chwastu rybnego, jak uklei, jazgarzy, ciierników itp., oraz do zaopatrywania się w ryby używane na przynętę. Rozmiar tych sieci nie może wszakże przekraczać 20 m długości i 6 m szerokości, a gęstość ich oczek nie może być mniejsza niż 9 mm od węzła do węzła.

§ 14. Stawnymi narzędziami połowu, przytwierdzonymi do brzegów lub dna, nie wolno przegradzać więcej niż połowy szerokości normalnego łożyska wody. W biegu wód płynących i przy ich ujściu do innej wody przegrody z tych narzędzi wolno umieszczać od obu brzegów w odstępie, odpowiadającym co najmniej połowie szerokości normalnego łożyska wody. Ograniczenia powyższe nie mają zastosowania do narzędzi, zajmujących mniej niż połowę głębokości wody.

§ 15. Ogłuszanie ryb za pomocą uderzenia po lodzie jest wzbronione.

§ 16. W zezwoleniach na wyjątki od zakazów połowu (w §§ 4 — 8) wojewódzka władza administracji ogólnej może również dopuszczać wyjątki od ograniczeń czasu trwania połowu, jego sposobu i narzędzi (§§ 9 — 14).

II. OCHRONA RAKÓW.

§ 17. Ustanawia się wymiar ochronny dla raka szlachetnego (Potamobius astacus L.) i dla raka długoszczypcowego (Potamobius leptodactylus Esch) — 10 cm, licząc od początku głowy do końca tarczy ogonowej.

§ 18. Dokonywanie połowu raków, które nie osiągnęły wymiarów ochronnych, jest wzbronione.

§ 19. Dokonywanie połowu samic raka w czasie od 15 października do 31 lipca, samców zaś w czasie od 15 października do 15 marca jest wzbronione.

§ 20. Raki złowione przypadkiem wbrew przepisom §§ 18 i 19 należy, o ile są żywe, niezwłocznie z całą ostrożnością wpuścić do tej samej wody, w której je złowiono.

§ 21. Łowienie raków przez wyciąganie ich z nor lub przez niszczenie ich kryjówek jest wzbronione.

§ 22. W wodach, w których raki z powodu powolnego wzrostu nie osiągają wymiarów ochronnych (§ 17), wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na łowienie raków o wymiarach mniejszych, nie mniejszych wszakże niż 7 cm.

§ 23. Przepisy zawarte w §§ 5, 6, 7, 8, mają odpowiednie zastosowanie do raków.

III. ZAKAZY PRZEWOZU, OBROTU I UŻYTKOWANIA RYB I RAKÓW W ZWIĄZKU Z ICH OCHRONĄ.

§ 24. Wzbronione jest przewożenie, przesyłanie, przenoszenie, kupowanie, sprzedawanie wystawianie na sprzedaż ryb lub raków po upływie 5 dni od rozpoczęcia okresu ochrony (§ 2, § 19), jak również ryb i raków, które nie osiągnęły ustanowionych wymiarów ochronnych (§ 1 i § 17). Zakaz powyższy nie dotyczy ryb i raków, które zostały złowione bądź przed rozpoczęciem okresu ochrony, bądź z zezwolenia władzy, bądź w wodach zamkniętych bądź w wodach morskich, bądź też zostały sprowadzone z zagranicy.

(Dz. U R. P. z dn. 16.X.1947 r. Nr 64, poz. 375).

§ 25. Beczki, baseny, skrzynie, kosze i inne przedmioty, używane do przewozu i przesyłki ryb i raków, winny być w sposób wyraźny zaopatrzone w nazwisko i adres wysyłającego.

IV. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 26. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 października 1932 r. o ochronie ryb i raków na wodach otwartych (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 874).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Jan Dąb-Kocioł

103

ZARZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 28 sierpnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o obrocie zbożem siewnym.

Na podstawie § 13 rozporządzenia Ministra Aprowizacji i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie unormowania obrotu zbożem i głównymi produktami przemiału (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348) zarządza się, co następuje:

§ 1.

1. Prowadzenie handlu zbożem siewnym kwalifikowanym wymaga zezwolenia właściwych władz, wydanego w trybie, przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Aprowizacji i Ministra Przemysłu i Handlu, z dnia 28 sierpnia 1947 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie unormowania obrotu zbożem i głównymi produktami przemiału (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 348).

2. W czasie do dnia 15 października 1947 r. prowadzenie handlu zbożem siewnym kwalifikowanym dozwolone jest przedsiębiorstwom uprawnionym do tego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

3. Nie wymaga zezwolenia obrotu zbożem siewnym kwalifikowanym wykonywany w drodze wymiany sąsiedzkiej w granicach jednego powiatu w wysokości nie przekraczającej 500 kg na jedno gospodarstwo.

4. Za zboże siewne kwalifikowane w rozumieniu niniejszego zarządzenia rozumie się zboże, uznane za takie przez właściwy terenowo Wojewódzki Zarząd Samopomocy Chłopskiej.

§ 2.

Kontrolę obrotu zbożem siewnym kwalifikowanym wykonywują organa Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Fundusz Aprowizacyjny.

§ 3.

1. Za dostarczone zboże siewne kwalifikowane przedsiębiorstwo uprawnione płaci dostawcy w okresie jesiennym 1947 r.:

a) za 100 kg pszenicy superelity, elity, oryginału i pierwszego odsiewu cenę, jaką płaci w danym powiecie Fundusz Aprowizacyjny za pszenicę konsumcyjną, zwiększoną o dopłatę w wysokości 800 zł.

b) za 100 kg żyta i jęczmienia superelity, elity, oryginału i pierwszego odsiewu cenę, jaką płaci w danym powiecie Fundusz Aprowizacyjny za konsumcyjne zboże danego gatunku, zwiększoną o dopłatę w wysokości 500 zł

2. Niezależnie od zapłaty wyszczególnionej w ustępie 1, producent ma prawo zakupić na

potrzeby własnego gospodarstwa od Funduszu Aprowizacyjnego za każde 100 kg dostarczonego uprawnionemu przedsiębiorstwu zboża siewnego kwalifikowanego, 100 kg zboża konsumcyjnego tego samego gatunku po cenie płaconej przez Fundusz Aprowizacyjny.

§ 4.

1. Przedsiębiorstwo uprawnione do prowadzenia handlu zbożem siewnym kwalifikowanym zobowiązuje nabywcę do uiszczania na rzecz hodowcy opłaty licencyjnej.

2. Opłata licencyjna za rozprowadzone płody siewne kwalifikowane w sezonie jesiennym 1947 r. wynosi:

a) za każde 100 kg pszenicy superelity, elity i oryginału kwotę 400 zł. za taką zaś ilość pszenicy I odsiewu kwotę 200 zł.

b) za każde 100 kg żyta i jęczmienia superelity, elity i oryginału kwotę 250 zł za taką zaś ilość żyta i jęczmienia I odsiewu kwotę 120 zł.

§ 5.

Dopuszczalna wysokość marży zarobkowej w okresie jesiennym 1947 r. dla przedsiębiorstw uprawnionych do prowadzenia handlu zbożem siewnym kwalifikowanym, ustalona zostaje w kwocie 250 zł. od 100 kg zboża siewnego kwalifikowanego.

§ 6.

Przedsiębiorstwa uprawnione do prowadzenia handlu zbożem siewnym mogą sprzedawać nabywcom zboże siewne kwalifikowane pod warunkiem, że nabywcy dostarczą Funduszowi Aprowizacyjnemu taką samą ilość zboża konsumcyjnego tego samego gatunku według cen płaconych przez Fundusz Aprowizacyjny.

§ 7.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie łącznie z rozporządzeniem Ministra Aprowizacji i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 sierpnia 1947 r.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Dąb-Kocioł

w/z Minister Przemysłu i Handlu:
E. Szyr

104

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 20 października 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania o utworzeniu Przedsiębiorstwa Państwowego „Państwowy Instytut Wydawnictw Rolniczych".

Na podstawie art. 1 dekretu z dnia 3 stycznia 1947 r. o tworzeniu przedsiębiorstw państwowych, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Nr 8 poz. 42 z dnia 3 lutego 1947 r., zarządza się, co następuje:

§ 1.

Tworzy się Przedsiębiorstwo Państwowe prowadzone w ramach planu państwowego według zasad gospodarki handlowej pod nazwą „Państwowy Instytut Wydawnictw Rolniczych", zwane w niniejszym zarządzeniu Instytutem.

§ 2.

Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3.

Przedmiotem Instytutu jest działalność organizacyjna i wydawnicza w zakresie wydawnictw z dziedziny nauki i oświaty rolniczej oraz druków dla potrzeb administracji rolnictwa w ramach planu wydawniczego, ustalonego przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, a w szczególności:

a) wydawanie:
1. dzieł naukowych z dziedziny rolnictwa i pokrewnych,
2. podręczników i pomocy naukowych dla wszystkich stopni i typów szkół rolniczych i pokrewnych oraz dla rolniczych zakładów naukowych,
3. fachowych wydawnictw urzędowych,
4. wydawnictw powszechnej oświaty rolniczej,
5. periodyków rolniczych i pokrewnych,
6. administracyjnych druków i ksiąg,
7. innych wydawnictw zleconych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych,

b) organizowanie kolportażu zarówno własnych jak i obcych wydawnictw przez otwieranie księgarń i hurtowych składów oraz dla zaopatrywania bibliotek,

c) zakładanie i prowadzenie własnych zakładów graficznych i introligatorskich,
d) utrzymywanie łączności w dziedzinie wydawnictw naukowych i oświatowych z organizacjami i instytucjami rolniczymi w kraju i zagranicą.

§ 4.

Nadzór państwowy nad Instytutem sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 5.

Przy Instytucie powołana będzie Rada Nadzoru Społecznego, której zakres działania, sposób powoływania, odwoływania jej członków, organizację i sposób wykonywania powierzonych czynności określi Rozporządzenie Rady Ministrów.

§ 6.

Organem zarządzającym Instytutu jest Dyrekcja powoływana i zwalniana przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych i składająca się z Dyrektora Naczelnego, reprezentującego Dyrekcję samodzielnie, oraz z podległych mu 2 dyrektorów.

§ 7.

Do ważności zobowiązań zaciąganych przez Instytut wymagane jest współdziałanie, zgodnie z uprawnieniami przewidzianymi w statucie:
a) dwóch członków Dyrekcji łącznie, albo
b) jednego członka Dyrekcji łącznie z pełnomocnikiem handlowym w granicach jego pełnomocnictwa, albo
c) dwóch pełnomocników handlowych łącznie w granicach ich pełnomocnictw.

§ 8.

Przekazaniu na rzecz Instytutu ulega majątek Skarbu Państwa, oznaczony przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych zarządzi protokólarne przekazanie Instytutowi majątku nieruchomego w zarząd i użytkowanie, a ruchomego na własność.

§ 9.

Szczegółowe zasady organizacji i zakres działania Instytutu ustali statut, nadany przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania ogłoszony w Monitorze Polskim.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Jan Dąb-Kocioł

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Prezes Centralnego Urzędu Planowania:
Czesław Bobrowski

105

PISMO OKÓLNE.

z dnia 24 września 1947 r.

(Nr PR. 3/VII. 3/2631)

w sprawie trzebienia ogierów nieuznanych.

W wykonaniu ustawy o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. 1946 r. Nr 23 poz. 154 oraz 1947 r. Nr 52 poz. 279) zarządzam:

1) Przystąpić rygorystycznie do trzebienia ogierów nieuznanych (art. 6 ustawy). W tym celu wyznaczyć w każdym powiecie punkty spędów ogierów na których będą one poddane masowej kastracji przez wyznaczonych do tego lekarzy weterynaryjnych.

2) Po upływie ustawowego terminu trzech miesięcy od przeglądu komisji kwalifikacyjnej (art. 6 pkt. 1 ustawy) sprawdzić czy wszystkie ogiery nieuznane zostały wytrzebione i o ile takowe znajdą się w terenie zarządzić w każdym powiecie skonfiskowanie na mocy art. 6 pkt. 2 ustawy po 2—3 ogiery nieuznane. Wpłynie to niewątpliwie na dobrowolne wytrzebienie pozostałych.

W wypadku gdyby zastosowany rygor konfiskaty nie wpłynął w dostatecznej mierze na dobrowolną kastrację — powtórzyć po pewnym czasie konfiskatę dalszych ogierów nieuznanych.

3) Powtarzając metodę, wskazaną z pkt. 2, doprowadzić teren do stanu, aby w sezonie rozpłodowym 1948 r., to znaczy począwszy od lutego 1948 r., nie było już w terenie ogierów nieuznanych.

4) Rozciągnąć kontrolę nad ścisłością prowadzenia gminnych spisów ogierów, dostarczonych komisjom kwalifikacyjnym (art. 5 ustawy), gdyż jak nadchodzą wiadomości od przewodniczących komisji, spisy te w wielu wypadkach prowadzone są niedbale i nie zawierają znacznej liczby ogierów znajdujących się w gminach.

5) Po wykonaniu akcji masowego trzebienia złożyć sprawozdanie do Wydziału Hodowli Koni Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, ile ogierów w województwie podlega w myśl ustawy wytrzebieniu, ile zostało wytrzebionych i ile pozostaje jeszcze z jakichkolwiek powodów niewytrzebionych. Sprawozdanie ułożyć powiatami i nadesłać w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 lutego 1948 r.

Powyższą akcję polecam przeprowadzić dokładnie i rygorystycznie aby oczyścić teren od ogierów „dzikich" nieuznanych. Ogiery te pozostające bez żadnej kontroli, są roznosicielami zarazy stadniczej, dziesiątkującej nasze pogłowie koni. Poza tym właściciele ogierów nieuznanych kryjąc nimi klacze bez żądania świadectw weterynaryjnych, stwierdzających, że są wolne od zarazy stadniczej, nie tylko roznoszą zarazę, lecz stwarzają dużą konkurencję ogierom ze stad państwowych oraz ogierom licencjonowanym, które obowiązuje krycie jedynie za okazaniem świadectwa zdrowotności klaczy. Dzięki rozmnożeniu się po wojnie znacznej ilości ogierów nieuznanych stały się one plagą hodowli racjonalnej i należy dołożyć wszelkich starań aby wyplenić je w kraju radykalnie.

Minister:

J. Dąb-Kocioł

106

PISMO OKÓLNE

z dnia 22 października 1947 r.

(Nr UR/2.I.1/266)

W sprawie ekwiwalentu za rozparcelowane nieruchomości ziemskie.

Przy regulowaniu stosunków, których dotyczy art. 1, pkt. 4. dekretu z dnia 28 listopada 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 321), a które wytworzyły się na skutek rozparcelowania nieruchomości ziemskich, uznanych następnie za niepodpadające pod działanie dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej, zdarzyło się wielokrotnie, że właścicielom wymienionych nieruchomości przyznano tytułem ekwiwalentu niepodzielone części tychże nieruchomości (resztówki), z tym, że uprawnieni do odszkodowania b. właściciele zrzekali się reszty swych roszczeń, jakie przysługiwałyby im na zasadzie art. 2. ust. 1. cyt. dekretu.

Praktyka podobna nietylko sprzeczna jest z intencjami i duchem dekretu z dnia 28 listopada 1945 r. lecz ponadto powoduje duże zadrażnienia w terenie, wywołując opór ze strony nadzielonych ziemią, dla których obecność byłego właściciela na resztówce i jego stałe pretensje, jakie z reguły zgłasza do nadzielonych, stanowią powód niepokoju i niepewności.

Dlatego też zarządzam, aby Urzędy Wojewódzkie nie zgłaszały mi na przyszłość wniosków o przyznanie tytułem ekwiwalentu, przewidzianego w art. 2. ust. 1. cyt. dekretu — resztówki z rozparcelowanej, a należącej uprzednio do danego właściciela nieruchomości, a ponadto aby we wszystkich wypadkach, w których tego rodzaju ekwiwalent został przyznany, nadesłały do Ministerstwa w terminie do dnia 30 listopada 1947 r., akta sprawy — celem ponownego zbadania.

w/z Minister:

Dr. St. Kowalewski

ERRATA:

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych Nr 6 z dnia 10 lipca 1947 r.

na str. 148 w szpalcie I — trzeci wiersz od góry skreślić, a napisać „czby uczestników scalenia",

na str. 149 w szpalcie I — 27 wiersz od góry zamiast „pozostałych" winno być „powstałych",

w szpalcie II — w wierszu 6 i 15 od góry winno być. „Nestorowicz", a nie „Nastorowicz".

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50

Wydział Prasy i Informacji. Pokój 107. Tel. 887-84 Cena zł. 20

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Drukarnia Państwowa Nr 1 w Warszawie. Zam. 3208